

Németh István Péter

Valentinus napi strófák

1

Árnya hullt csak tóba,
de tükrét azóta
kendőd fodrozza ekképp
hinaraknál szebben.
Hajad selyme lebben.
Az évszakok valcerét
vezényli – nyár, ősz, tél:
visszakerengőzzél –
s gyönggyel szór malomkerék.

2

Ezüsthasú halak
bálterme víz alatt,
egük a kendőd árnya,
legyezőjük csak ma
fehér hattyú talpa,
úsznak farsangolásba.
Egy fáradt vadliba
fejét tollaiba
a parton hajtja hátra.

3

Megmarad mennyboltnak
iszapban alvóknak,
bár jönnek mázsás jegek,
a mínuszokon túl
fölébe homorul
(mutat csillag-képeket
váltva Holddal s fénnel
Napot, amint kél fel)
egy léknyi kendő-eged.

NÉMETH ISTVÁN PÉTER (1960) az ELTE magyar-könyvtár szakán végzett. Tapolcán él. Legutóbbi kötete: *Petőfi közelében* (2023).

4

Elzubogott, de víz
volt ezüst vértem is,
sodrony-ingemet szőtte
békalencséből, így
óvott ez időkig.
Gyolcsolódnék kendődbe
már. S megbocsássad, hogy
boldog épp most vagyok
csókodban felejtődve.

5

(ima)

Balatonból bolygott
sügerek, domolykók,
naphalak, veresszárnyúk,
szál gém sem állingál
sápadt fűzfáinknál,
sehol egy kormorán; úgy
a tópart köveit,
merre itt lépte vitt,
gyerünk, egyre imádjuk!

Csobánci képeslap

Harangszóval ereszkedve a köd
ázott szalmabálákra hömpölyög;
nehéz mentaillat sodródik
az autóbusz-fordulóig;
derékig homályban a berek;
vetkőznek füzek és égerek;
a katángos árok megett
akác szór arany pénzeket;
hegynek föl, uttalan útra,
kifosztott szőlősor futna;
ökörnyálnak, ördögcérnának is ide
kellene még mindent kötöznie –
ám ellebegnek szem elől ezalatt
mint paplanernyők, a várfalak.

Ligeti képek egy üres padról

1

Mint borissza, ki szédül s lábát asztal
alatti keresztfába akasztja,
gyökere a járdakő
alá kúszva nő.

Két törzse is örvend, hogy kései
rózsáktól bevárta lépteid,
s őszbe pirult lombjával a sápadott
ecetfa behinti majd az üres padot.

2

Amerre sétálsz a magasból
lecsupálódott ágak árnya
hajlik az őszi ligetben
a néptelen út kanyarára.

Hullt levelekből talpad alá
egy-egy tigrissárga elvértve tapad,
ám a kerítés rácsainál már annál
többen a szellőre is szökni kész vadak.

3

Nem bántam, téli törzseikről, hogy ott
az én szemembe is fútt szilánknyi kérget
a tavaszi szellő, nyárra lombosodott
minden ligeti platán s a ciprusi légygökökérzet
most sem botlatja sétád, hol újra kiszáradt
őszi ágak árnya simálja e padon pilládat.

4

Minden őszben még megadatott
csupált ágakról rebbent varjak
alatt ne csak kórusuk örvényét halljad,
rozsdás lomb cimbalmozta e padot.

A bedesz-kázott szökőkutat míg le
nem szállt ónszürke köddel az este
tűnt vízszugárkák magasán a cinke
párja után sírva körülrepdeste.

Hidd, szomorú ebben már semmi sincsen:
üres az út, és a piros padhoz ki odaintsen
nem akad egy hajléktalan részeg, se Isten.

Ám nyomodba pergett falevelek
látni is engedik gyöngykavicságy felett
a ligeten túli angyalt mint forgószelet.

5

Nem árvul el őszi lomb s téli égbolt alatt
se az a zápor, hó és fény verte üres pad,
amelyre bár egyszer is csak
vártalak.

Ádventi önarckép

(Arcimboldo-omázs)

Ökörnyál lebben – öszülő hajam.
Hopp, már a homlokomra is tapadt.
Szemem kökénye mézesülne ha csak
szálat látna sáfrányból az ég alatt,
sietne feléd cinege-szötte cipőm,
füzeken függött végig a nyárban
akárha babiloni vizeknél a hárfá.
Vállamra ködből terült nyirkos kabátka
minden gombja mosolygó csipkebogyó.
Illatát, érzed-e, előre küldte a hó,
s fénymaszk mögé a szél arcomba fútt.
Kezemben szisszen a száradott héjakút.